

Mien zag hem vragend aan. Hij zag moe en van Fie van Tricht had ze gehoord, dat hij steeds de eenzaamheid zocht, op zijn kamer....

— Och, 't geeft altijd afleiding, zoo'n avond, zei ze onhandig.

— Ja en 'k leer meteen wat menschen kennen. Dat is prettig, want ik denk voorloopig hier te blijven....

— Dat is heerlijk, betuigde Mien enthousiast, en dan effen: — De school lijdt zoo onder het telkens verwisselen van leerkrachten.

— Dag, juffrouw Van Hoorn. Wanneer komt u mij nu eens bezoeken? Enfin, in ieder geval tot vanavond, niet waar?

* * *

Het departement Hassel van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen had zijn gewonen winterschen „vrouwenavond” gegeven.

Temidden van een groepje jonge meisjes, die hem luidruchtig omzwermden en zich met blinkende oogen inspanden, om geen woord van zijn mond te verliezen, trad meester Roobeek de deur uit van „Het vergulde wapen van Hassel”. Er was sinds den avond geen sneeuw meer gevallen en een sterrelucht van doorzichtige klaarte glansde boven de wereld, die in haar pure witheid lag verstild als een bruid in haar blanke trouwkleed....

Mien van Hoorn liep naast haar collega en voelde zich de gelijkwaardige van de jonge meisjes, met wie ze in de zaal rond Roobeek gezeten had. Ze had den moed gevonden, om haar princes-robe aan te trekken en hij had de kleur geprezen en den snit, en gezegd, dat in Hassel zich anders niemand goed kleepte.... In haar oogen was den heelen avond gaan flonkeren het licht, dat ze in de heimelikheden van haar ziel met velerlei zorg omschut hield.... Maar nu was het geluk doorgebroken, als de glans van juweelen uit een plotseling geopende schijn.... Ze had zich in zonnige tevreeheid gekoesterd en was zich pas aan 't eind van den avond bewust gaan worden, dat ze

zich blij maakte met een onbeduidend complimentje, fluweelig gesachetteerd in zoete gemanierdheid.

Toen had ze zich najverig vergeleken met Fie van Tricht, die eenvoudig en stemmigjes gekleed was, geen ander versiersel had dan de gulden lichtening van haar dikke, glanzende haarwring.... Ze had met smadelijke oogen getuurd naar het flanellen bloesje, effen met een donker streepje, als een sport-hemd gemaakt, en gedragen met een lange das van zwart satinet, die gestropt was in een ringvormige broche Een warme energie voelde ze achter haar driftig bloed jachten, er gloeide durf in haar lijf en met een besef van kracht was ze mee opgestaan, toen Roobeek voorstelde naar buiten te trekken uit de maffe zaal....

Het groepje jonge deerntjes vloog als op een sein uit elkaar naar den wegberm, waar de sneeuw hoog en versch opgetast lag; ze woelden er haar sterke, bloote handen diep en gretig in en wierpen elkaar met groote plokken vastgeknepen sneeuw Een onverhoedsche sneeuw-bom plofte langs Roobeek, die met juffrouw van Hoorn nog te praten stond.... Hij drukte met een zwie-rig gebaar zijn hoed wat neer, liep naar den wegberm en nam een oogenblik deel aan het bombardement, waarvan hij, als eenige heer, zijn rijkelijk aandeel kreeg.

Mien zag het lustige spel met jaloersche oogen aan en zij critiseerde de houdingen der meisjes, die op de lenigheid harer jonge spieren bogen en zich oprichtten, die rap de krachtige beenen bewogen onder de nauwe rokken, welke soms als uitschietende vlammen hoog opwoeien. Wanneer Roobeek een van die speelsche en onbevungen wezens achtervolgde, — en ze zag in het licht van het café den dans van het bijeengebonden haar, hoorde het geluid der rokken als windklapperende vlaggen, hoorde den zoevenden hijg der haastige adem — stond een nijldige jaloezie in haar gespannen als een bijtens en klauwens gereed beest.

Sommige oogenblikken doorstormde haar